

KIM MYRSKY HOLOPAINEN

IHMISET KATSOVAT TOISIAAN

IHMISET KATSOVAT TOISIAAN

KIM MYRSKY HOLOPAINEN
IHMISET KATSOVAT TOISIAAN

Kustannus Z

© 2021 Kim Myrsky Holopainen
Kansikuva ja kuvitus: Kim Myrsky Holopainen
Kannen kuvassa käytetty valokuva: SA-kuva
Ulkoasu: Mirkka Mattheiszen
Kustantaja: Kustannus Z, Kesälahti, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN 978-952-7473-00-9 (sidottu)
ISBN 978-952-7473-01-6 (EPUB)

Kiitos Lea Pennaselle, Mimmi Riikoselle ja muulle Kustannus Z:n väelle uskosta ja luotosta tähän tarinaan. Kiitos kaikesta avusta ja opastuksesta, joita ilman tätä kirjaa ei olisi.

Kiitos taittajalleni Mirkka Mattheiszenille tekstin ja kuvituksen saattamisesta kirjan muotoon. Kiitos tuesta teoksen ulkoasuun liittyvissä kysymyksissä.

Kiitos Iidu Tikkaselle ja Sampsa Virkajärvelle avusta kirjan kuvittamisprosessissa ja näkemyksistä kuvituksen lopullisesta ilmeestä.

Kiitos kaikille opettajilleni, erityisesti äidinkielen, historian ja kuvataiteen aineenopettajille kaikista tiedoista ja taidoista, jotka autoitte saavuttamaan.

Kiitos perheelleni ja ystävilleni loputtomasta kannustuksesta ja innostuksesta, myötäelosta ja luovista ehdotuksista.

Kiitos Titalle, henkilökohtaiselle esitarkastajalleni.

*Päivä kun yöks' vaihtui jo,
Tuli levoksi pien' tuokio,
Ovat unehen vaipuneet kaikki,
Missä lämmön suo nuotio.
Minä sinua taas muistelen,
Näen poskellas viel' kyynelleen,
Vaikka taiston kentälle jäisin,
Sinun kuvasi on viimeinen.*

– Elämää juoksuhaudoissa, san. Usko Kemppi

Metsästä on löytynyt ryssä. Sitä ehdittiin pyöritellä ympäriinsä puolisen tuntia ennen kuin joku sai päähänsä laittaa sen minun kontolleni. Tehtävänäni on juoksuttaa vanki lähimpään kokoamispaikkaan, jonka ei pitäisi olla kovinkaan kaukana, sillä emme ole vielä varsinaisesti erkaantuneet muista joukoista. Suostuin lähes empimättä: pääsenpähen edes hetkeksi kauemmas rintamasta.

Kun vanki lopulta tuodaan luokseni, en voi estää mielentilaani muuttumasta hermostuneeksi. Ryssä on minua päätä pidempi ja paremmin levänneen näköinen. Onneksi se on sentään suunnilleen yhtä nuori kuin minäkin. Huomatessaan minut se tuijottaa suoraan kohti, kasvot tyyninä ja ilmeettöminä, jopa rauhallisina. Nielaisen.

Venäläinen asetetaan eteeni seisomaan. Vanhemmat sotilaat yrittävät varoitella, että älä päästä yllättämään, se on ilkeä kaveri se ryssänpoika, piippu niskaan jos ryttyilee, mutta minä en pysty oikein kuuntelemaan. "Ryssä on ryssä vaikka voissa paistaisi", joku tokaisee. Vatsanpohjassa muljahtelee ja kurkku tuntuu ahtaalle. Tunnen taputuksen olallani ja yritän hymyillä taputtajan suuntaan, mutta samalla suutun hieman. He kohtelevat minua hellästi vain siksi, että olen näin nuori. Pikkupoika, jolla oli jo hengenlähtö lähellä.

Hengitän syvään. Pyöräytän hartiat paikoilleen. Kohotan ryhtiä. Vangin paidanliepeissä roikkuneet sotilaat irrottavat otteensa ja katsahtavat minuun päin kuin varmistaakseen, että olen yhä menossa. Ryssä tuupataan liikkeelle ja minä seuraan sitä, kivääri valmiina.

- *Tuletpa sitten ystävänä tai vihollisena, olen valmis ottamaan sinut vastaan.*
- *Kumpi minä sinun mielestäsi olen?*

Ihmiset katsovat toisiaan on jatkosodan aikaiseen Suomeen sijoittuva pienoisromaani. Teoksen päähenkilöt, suomalainen ja venäläinen sotilas, joutuvat tilanteeseen, jossa sotaa käyvän yhteiskunnan säännöt menettävät merkityksensä ja henkilökohtainen moraalii ylittää sotilaan velvoitteet. Mitä vihollisuus lopulta on, ja kuka sen saa määritellä kenenkin puolesta?

Hetkeksi mieleeni hiipii epäily. Vielä eilen olimme valmiita potkimaan toisistamme ilmat pihalle. Valmiita satuttamaan.

Nyt olemme jotain muuta. Jotain, mistä on vaikea ottaa selvää, ainakin vielä. Mitään muutakaan ei kuitenkaan ole.

Kim Myrsky Holopainen (s. 2002) asuu Tampereella ja opiskelee kuvataidetta. Hän inspiroituu historiasta, sen monitulkintaisuudesta ja vaietuista ihmiskohtaloista. Ihmiset katsovat toisiaan on hänen esikoisteoksensa.

Kannen kuva: Kim Myrsky Holopainen

84.2.

Kustannus Z